

Падару модарро хурмат кун. Гуноҳ: ҳақорат кардани падару модар, онҳоро хурмат накардан ва дар ибодат онҳоро ёд накардан, ҳокиму пешвоъро ҳақорат кардан, беҳурматӣ ба калонсолон ва устозон.

Накуш. Гуноҳ: куштор, аборт кардан, чаҳл, ҳақорат кардан, такаббур, нафрат, ғазаб.

Зинокорӣ макун. Гуноҳ: занокориӣ марду зан, алоқаи ҷинсии беникоҳ, гомосексуализм, онанизм, тамошо кардани порнография.

Надузд. Гуноҳ: дузди, роҳзанӣ, фиребгарӣ, судхӯрӣ (ба эвази фоиз пул додан), ҳирс.

Гувоҳиӣ дурӯғ нате. Гуноҳ: гувоҳиӣ дурӯғ додан, дурӯғ гап задан, туҳмат кардан, овоза кардан, хиёнат, фиреб.

Амволи касро нахоҳ. Гуноҳ: ҳасад кардан, аз ҳолати худ норизо будан, ҳасрат кардан.

Агар шумо дар гуноҳҳои шумурдашуда тавба карда бошед, ба Ибодати Таъмид гузаштанатон даркор. Дар Он тамоми гуноҳҳои одам баҳшида мешаванд ва ӯ ба Худи Худо фарзанд мешавад. Барои он ба яке аз ибодатхонаи Мазҳаби Православ омада бо руҳонӣ вохӯрда аз он кас Ибодати Таъмид гузарониданро илтимос кардан даркор. Одатан Таъмид дар ҳолати гуруснагӣ қабул мешавад, барои бо Парвардигор дар Причастие (нону шароби табаррукии калисо— Сири Ҷисми ва Хунни Исои Масих) вохӯрдан аз нимшаб чизе намехӯранд ва наменӯшанд.

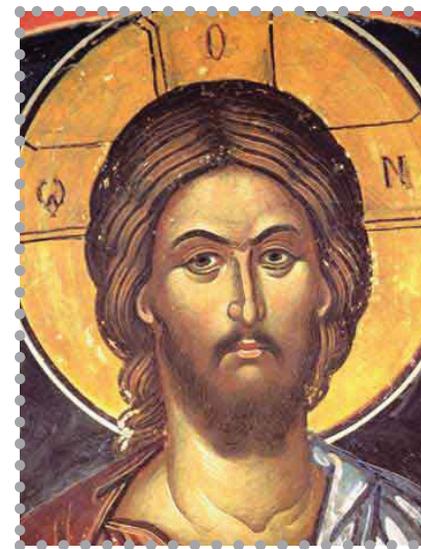
Барои мутолиакунандагон дар Таъмид аз нав ба дунё омаданашонро ва халос шуданашонро майл дорем. Шитобед, чунки дер мондан мумкин: баъд аз марг гуноҳи касе авф намешавад.

Мазҳаби Православӣ Рус (Патриархати Москва)

Ҳаракати миссионерии ба номи Дониёл алайҳиссаломӣ муқаддас

ХУДОИ АБАДӢ

Шуморо ба худ даъват менамояд

Худо Исои Масих

Парвардигори олам моро, одамнро, бузургии ва сабоҳати Ёро мадҳ намудан ва бо Ё якшуда ба фарзандони абадии Худои Олам гардиданамон ба вучуд овард. Валеъ ба мусибати зиёда, ҷадди аввали мо аз Офаридгори Меҳрубон сар печидан ва бо Иблис алоқа бастан. Аз ҳамон дақиқа ҳамаи одамон нопок ва ба бадӣ мойил ба дунё меоянд, дар қалби мо бошад шайтон ҳукмронӣ дорад. Бинобар, ин мардум аз абадиятии ҷисм маҳрум карда шуд, баъд аз вафоташон бошад рӯҳи абадиашон дар водии сиёҳ ба азоби беинтиҳо партофта мешавад.

Аммо рӯҳи одам дар ҳолати зиндаги ҳам касалии ҳалоҳил дорад: ақли ӯ Ҳақиқатро надонад, боиси он мисли гаштанӣ дар зимистон сарсонӣ саргардон ва хатоҳои беҳисоб кардан маҳкум аст; иродаи ӯ дар гуноҳи азим ҳамчунин ниятҳои неки кардан ба вай кори мушкил аст, лекин бади ро бе заҳмат ба ҷо орад; эҳсос вайрон карда шуда ва ба ҷои некиро хуш доштан ҳам бади ро нафрат кардан, мо корҳои осебро нағз мебинем ва фойдари инкор мекунем. Худи ҳаёти мо бемазмун: ба чизҳои нисбат аз марг нагузашта умр гузаронидан на хочат? Оила, фарзанд, боигарӣ, шӯҳрат, обрӯ – ё ҳамаи ин бо маргӣ тамом намешавад? Чи ҳел чизи оддӣ ба рӯҳи абад мақсад шавад? Не, танҳо дар Худои Тоабд ва Пурмеҳр ҳар яке аз мо наҷот ёбад. Барои ҳамин

мақсад муддаои ҳаёти мо ягона шуданаш муқаррар – Худи Парвардигор.

Аммо чи ҳел ба ин расидан мумкин аст? Метавонем мо барои вохӯрданӣ дар фалаки олам аз кишанҳои марг ва занҷирҳои макон ҳалос шудан? Барои он Худи Холиқ ба дунёи мо даҳолат гардид. Вай раҳм кард ва бо мақсади наҷот кардани мо Писари Абадии Худро – Каломи Худро фиристонд. Калом – Худо ба одам гардид, аини вақт Ё Худо ҳам буд. Писари Худо Исои Масих дар вобастани бо Падари Осмон Воситаи Ягонааст. Ё батамоми гуноҳҳои мардумро ба Худ гирифт, ки ба Вай эътимод кардагӣён нобуд нашаванд ва умри тоабод гузаронанд.

Исои Масих бо табиати инсонӣ дар Хоҷ ҷон таслим кард ва бо Хуни Худ моро аз гуноҳҳои гуногун, лаънат ва марги абадӣ ҳалос намуд. Ё ба Вай эътимод кардагӣ асирҳои дӯзахро ба озодӣ овард. Дар рӯзи сеюм бошад Писари Худо Ҷисми Худро боз эҳё кард ва эҳёгариӣ умумиро сар кард. Акнун ҳукмронии марг аз болои христианон тоабод не: мо ҳам аз қабрҳои худ зинда мебароем ва бо Падари Осмон абадулабад зиндагӣ мекунем. Масих ба шогирдони (ҳавориёни) Худ қобилияти фориғ доштани гуноҳҳои одамон ва муолиҷа кардани онҳоро тақдим кард. Баъд Раббӣ мо Исои Масих ба фалак афрошта шуд ва ба мо роҳ кушод. Акнун Ватани мо дар жойи зиндагӣи Падари Бузруквори мо аст. Лекин дар замин ҳам мо танҳо нестем. Масих ба мо Рӯҳи Худовандро фиристонд, ки вай Мазҳаби Православиро барпо гардид. Дар он берун аз миллат, насаб, забон бо нишондоди Худо зиндагӣ карданро меомузанд: муқаддасу тақводор. Шаҳсоне ки бо қуввати Эзид дили худро пок кардаанд ба вохӯрданӣ бо Парвардигори Олам муяссар мешаванд. Қуввати Рӯҳи Муқаддаси зиндаовари христианон моро ба ҳолати таҷдид меорад, ки пас аз вафот рӯҳи мо ба дӯзах не, балки ба осмон, ба Ҷаннати гумкардашуда равона мешаванд. Ҷамҷунин аъзоҳои ҷисми ба марг маҳкумшудаи тақводорон шифои бузургро паҳн меунанд, зеро дар вучуди онҳо ҳаёти Худованд ҷӯш зада истодааст.

Вале шарафи оӣ христианонро дар охири дунё поёнида истодааст. Дар давре, ки Воқеъият аз барои гунаҳҳои одамизод заиф мешавад, Масих бо иродаи Падари Худ ҳам ҳамроҳии авлиёҳо Ба Замин мегардад. Оташи Рӯҳи Муқаддас Воқеъиятро месӯзонад. Баъд Парвардигор дунёи дигарро эъҷод менамояд, ки дар он на бади, на

чирк ва на марг бояд шуд. Писари Худо тамоми мардумро аз нав зинда мекунад. Тақводорон бамисоли Офтоб метобанд, чунки дар дили онҳо аз тарафи Мазҳаби Православӣ Худованд қувваи зиёда дода пинҳон карда шудааст, гунаҳкорон бошад дар зимистони сиёҳ мебошанд. Фариштаҳо ба болои абр христианонро ба вохурӣ бо Масих мебаранд ва мо бо Вай дар Подшоии абадии Парвардигор зиндагӣ мекунем, гунаҳкорон бошад ба Маҳкама меоянд. Дар ҳамин вақт Исои Масих дар асоси амалҳои мо қарори муқаррар пешниҳод барорад. Гунаҳкорон ва Масихро қабул накардагон, тоабод ба оташи бенур партофта мешаванд ва дар он ҷо фақат оби дида ва азоби бениҳоя ҳукмрон аст.

Ҳатто ҳозир ҳам дер не, ки Парвардигори Олам тамоми одамизодро, тамоми миллатҳоро дар пеши Он ба тавба кардан, Халоскори Ягона– Исои Масихро тан гирифтани ва ба Мазҳаби Православи Ягонаи Ё дохил шудан даъват мекунад. Ин гуна амалро чи ҳел ба ҷо овардан мумкин? Яккумин, эътиқоди православро қалбан қабул кардан зарур аст. Ё акси худро дар Рӯҳи Муқаддас ва Рамзи эътимод ёфтааст. Дуввум, барои қорҳои бади амалкарда тавба-тазаррӯ карданаш лозим. Рӯйхати муҳтасари амалҳои бади Парвардигор таъқиқнамударо пешниҳод менамоем:

Ман Худо, Раббӣ ту астам, дар пеши Ман язди дигарро насоз. Гуноҳ: даҳригӣ, таълимотҳои дурӯғ, коммунизм, ҷодугарӣ, ба фолбинӣ ва табибон рафтан, мунаҷҷими (дар он ҷумла ба ҷадвалҳои мунаҷҷимон эътимод кардан), ба фирқа аъзо будан, такаббур, лофзани, амалпарастӣ, худбинӣ, шӯҳратпарастӣ.

Буту санам насоз, ба онҳо сачда нақун. Гуноҳ: бутпарастӣ, рӯҳ ҷегзани, ба ҷинҳо қурбонӣ кардан, рамл андохтан, лаганбардорӣ, молпарастӣ.

Номи Худовандро, Раббӣ туро, беҳуда талаффуз нақун. Гуноҳ: таҳқир (таҳқир ва масҳара кардани жойҳои муқаддас), ҳақорат кардан (ба номи шайтон ҳақорат кардан), беҳурматӣ ба Инжил: ҳар рӯҳза ўро нахондан. Рӯзи шанбаро ёд дор; шаш рӯз меҳнат кун, ҳафтум рӯз- шанбаро ба Худо, Раббӣ худ супор. Гуноҳ: ибодати рӯзи шанбаро қазо кардан, рӯзҳои идона қор кардан, тегинхӯрӣ, парҳез накардан.